

Periódich mensual, òrgano de la Societat Coral Euterpense «LA ERATO»

Any VII	Preu de subscripció.—La quota que pagan los socis de <i>La Erato</i> , debent ser soci qui vullga ser suscriptor.	Figueras, Maig de 1893	Tots los socis poden col·laborar en aquest periódich.—La correspondència al bussón de <i>Lo Pensament</i> , dirigitla á la Redacció.	N.º 39
		Redacció: Societat Erato.		

SOCIETAT CORAL LA ERATO.—FIRAS DE LA SANTA CREU

La Junta Directiva d'aquesta Societat, á fi de contribuir al major lluhiment de dites FIRAS, te l'gust de participar als senyors Socis y families é inoitar á las senyoretas abonadas als Balls y Concert que tindrán lloch los dias 3 y 4 de Maig, bax lo següent

PROGRAMA

DIA 3.

Tarde: BALL DE FIRA.—A las 9 de la nit: GRAN BALL DE SOCIETAT

DIA 4.

A las 9 de la nit: GRAN CONCERT-BALL, dirigit pel mestre del Coro D. Josep Codina.

Primera part.

1. Sinfonia Semiramis , G. Rossini, arreglada pera orquesta per.	J. CODINA.
2. Coro Los Pescadors , ab quin obtingué nostra Corporació lo primer premi en l'últim Concurs de Societats Corals Catalanas celebrat en Barcelona.	J. A. CLAVÉ.
3. Orquesta, Fantasia de flauta , sobre motius de «El Barbero de Sevilla», per lo professor E. Ferrer.	G. ROSSINI.
4. Salve de tenor , de la sarsuela «La Tempestad», pel soci corista Don Lluís Morell, ab acompanyament de piano.	CHAPÍ.
5. Orquesta, Gran fantasia de violí , sobre motius de la ópera «La Traviata», per lo professor S. Callís.	VERDI.
6. Coro, Los Xiquets de Valls . <i>Man man Xiquets de Valls Man</i>	J. A. CLAVÉ.
7. Fantasia característica , á piano y violins.	VARIOS.
8. Fantasia de fiscorn , «El Rumor del Trueno», per lo professor Don P. Guanter (á Rossinyol).	GUANTER.
9. Final á orquesta y Coro, Los Nèts dels Almugàvers	J. A. CLAVÉ.

Segona part.

BALL DE SOCIETAT

Figueras, 29 de Abril de 1893.

P. A. D. J. D.

LO SECRETARI,

MIQUEL VERDAGUER.

FRUYTA DEL TEMPS

M' ha *surtit* una xicota. Una xicota, com hi ha Dèu.

¿Y be, qué? ¿S' en estranyan? Oh! no n' hi ha pera tant.

¿No li surt à qualsevol un floronco en aquesta época del any? Donchs lo cas es igual. Jo, que solia véurem perjudicat per aquesta mena de granots, per are no he tingut la *pega* de que se allotjessen en mon cos.

Pero l' adagi diu que Dèu tanca un cami y ne obra un altre, y aquest any l' ha tancat als floroncos de la pell obrintlo en cambi á un' altre cosa que, si be no es floronco per sa forma, ho es per son fondo, ja que 'ls efectes son iguals.

Quan un se trova ab un d' aquestos malehits granots, segons hont está situat no pot séurer, ha d' anar cox, ó encarcerat com un pal de telégrafo per no poder remená 'l coll, quan no ab un bràs en xarpa ó no poguent dormir sempre que te són.

Donchs be, estimats llegidors, axó no es res; perque al desgraciat á qui li toquin floroncos de la mena del que aquest any m' ha surtit á mi, cregui que quedarà *distret*, perque no 'm dexa viurer en repós.

A lo millor *tombo* una cantonada (no dirán que no siga home de forsa) y ¡patatrás! ja 'm dolo del *floronco*, es dir, de la xicota que m' ha surtit.

Es una modisteta filla d' un carrabiner retirat, carregat de creus (entre ellas la del matrimoni) y alleugerit de céntims.

Y es guapa, creguin, guapa es la modisteta; trevalla á tant per pessa á casa d' un sastre viudo que vestex lo més florit y granat de la població.

Guanya bona setmanada y es llesta, te bonas mans; no hi ha cap parroquia que 's quexi quan ella dexa una pessa per acabada.

Pero á mi no 'm fa felis; millor dit, no 'm faria felis, perque las donas que tenen molta *barra* m' espantan, y més aquesta que no se quins lentes gasta que li fan entrevéurer en mi un marit en estat de crissálida.

Es la meva perpetua sombra; may pregunto per élla y sempre 'n se; no la busco y la trovo sempre, al revés del premi major de la rifa de Nadal.

Jo 't reflich, quina; me 'n va passar ab la tal modisteta.

¡Pretenir *conquistarme* á mi, tan serio, tan formal... y tan lleig!

Creguin que n' hi ha pera llogarhi cadiras, y hasta balancins y tot.

En fi, siga per lo que 's vullga, ella va fer dirme per una amiga seva que 'm dexés véurer, que m' havia de dir quatre paraulas.

—¿Quatre paraulas?—vaig dir jo,—¿qué 's tracta d' un desafio?

—Vaja, home, no fassi 'l paperot—va dirme la que servia de *corréu*—ja ho se que s' entenen.

—¡Ah, si! com un andalús *serrat* y un català, —vaig respóndrer.

—Be, be; li diré que la veurá, ¿eh? Miri, *entre dos llums* passa, quan plega, per devant de cal *Nero*, ¿sab?

—Esta be, li digui que si 'l temps me sobra, no faltaré.

Lo temps me va sobrar, y 'ns trovarem á la hora y puesto convinguts, entaulant un animat diálech, que per lo llarch suprimiré, al objecte de no cansar á mos llegidors, á mes de que encar que no fora mon ánimo ferho axis, mi obligaria nó solament la impossibilitat de reproduhirlo, sino ni fer un lleuger extracte de lo que vam dir en una hora ó mes de xerrameca amorosa.

La modisteta embasta qu' embastarás y jo vinga donarli fil y descusir las embastas qu' ella feya.

Lo que passa sempre en semblants cassos: moita fressa y poch buxets.

Eran ja las nou y la modista encare no acabava la *tela*; jo no pensava mes que en sopar, perque, francament, después de llarch rato de fer petar la claca ab aquella xicota tan trevalladora que va á pessar á casa d' un sastre viudo, ¿qui no agafa gana?

Y li vaig dir ben net y clar:

—Noya, 'm sembla qu' es hora de sopar.

—Sempre tens pressa; hasta quan passas pel carrer semblas un cohet d' aquells que *tira* en Bou per las firas de la Santa Creu.

—¿D' aquells que passen xiulant, eh?

—Sempre estás de broma; casat y 't posarás.

—Los mals-de-cap á casa.

—No, home, no; 'l geni vull dir; creu que 'ns avindriam; á mi ja 'm conexas, á la meva mare també; pera tú sería una bona sogra; es amable y mansa com un anyell, encare que va ser cantinera d' un regiment d' infanteria en la passada guerra civil, pero...

—Be, noya, be; ja 'n parlarém un altre dia. ¡Bona nit... Viola! Abur...

Desesperat, febrós, vaig fugir, dexantla ab la paraula á la boca, com sol dirse.

Alló de *casar* y la sogra *cantinera* 'm va dexar tan tip que, no tenint ganas de sopar, vaig anar á donar una volteta pera provar de pahirho.

No ho vaig lograr, y crech qu' encare 'm dura l' empaig.

Are que vinga 'l mes pintat, y 'm diga que una xicota per l' istil y exida en aquesta época del any en que las sanchs bullen, no es un verdader floronco.

Jo.

Í N T E R M È D I

A mon amich en Lluís Vergés.

Has vist als besos de l'aura lleugera
y á n' els purs raigs del sol,
creixer la flor ufana, y tan preciosa
ab los seus vius colors?
L' has vist' badarse y rebre la rosada
dant perfumat olor
allí en lo camp, y en mitj de sas companyas
blincar son tall graciós?
¿L' has mirada después, cuant la ventada
l' esfullaba del tot,
marcintse de tristesa al veure' 'l nuvols
pintats ab tint de plom?
¿L' has vist' morir-se, sa branca esquexada
perduda ja s' olor,
y después caurer en mitj sas companyas
que ab ella també han mort?
Axís al alé tebi de ta boca
y de tos ulls al foch,
mon ánima s' eleva y s' ageganta
impregnada d' amor.
Y com la flor també, cuant un despreci
de tu rebo... 'llavors,
contemplo mortas las il·lusions mevas;
sento morir-me 'l cor.

PEPITO P.

ANAR PER LLANA...

Al baró de la Baldufa
alguna n' hi deu passar;
fa molts dias que poch menja,
de nit no pot descansar,
sempre corra, sempre pensa,
s' estreny ab las mans lo cap,
gesticula, ó amenassa,
ó lo sól ab los peus bat;
ja gemeja, ja suspira,
ja blasfema, ó ja 'l pló amarch
humiteja los seus parpres
y 'l fa sovint sanglotar.
¡No hi ha dupte, no hi ha dupte
que alguna n' hi deu passar!

¡Pobre Baró, quina pena!
¡Motius te d' estar cremat!
¡N' hi han fet una com un covel!
Al saberho, he quedat blau.

Figúrinse que 'l pobre home
un mati del mes de Mars
senti 'l desitj de fer guerra
als ciervos del seu tancat.
Ans de náxer lo nou dia,
va abandonar lo llit blá,
dexanthi en ell á sa esposa
roncant com un contrabax.

Los monters y la canilla
(encar mitj endormiscats)
l' esperavan en lo pati
del castell, y 'l renillar
del corcers, que 'l fre tascavan,
d' impaciencia era senyal.
Arrivá lo Baró al puesto;
montá en lo seu potro brau
y cap al mont feren via,
hont, después de molt bregar,
va arriivar á matá un ciervo,
cox, y borni, y de molts anys.

Ja havia passat la seva;
va manar tallarli 'l cap,
per' presentá'l á sa esposa
com á boti del combat,
y ab sos criats retornären
á la mansió senyorial,
ohint pel camí algún *viva*
d' algún tanasi vassall.

Arrivá al castell; la cambra
de sa esposa, adalerat
cerca; ja hi es y ja truca;
ningú respón; ¡obrirás,
dona del diable, ó la porta
d' un cop te la tiro á bax!

Dins la estancia se sent ruido,
un rüido mol estrany;
lo baró de la Baldufa,
com si l' haguessin sangrat,
queda més groch que la cera;
la rabia 'l cega, y... ¡patám!
pega patada á la porta,
cau aquesta... y esglayat
queda contemplant lo *quadro*
que un patje li está pintant,
colaboranthi sa esposa
en los detalls principals.

¡Ay, baró de la Baldufa,
quin desengany mes amarch!
Ves, y torni á cassar ciervos
y animals del cap armats,
que si are tú 'l cap te palpas
també armat te trovarás.

Desdixat qui arriba á véurers
en un cas axi ó semblant;
ja 's comprén perque fa dias
va 'l pobre Baró capbax;
es que li pesan las *armas*
que 'l patje li va posar
lo mati que pintá 'l quadro
causa de tots sos pesars,
mentres éll cassava ciervos
dins del seu matex tancat.

FREDERICH GIRONELLA.

DITS Y FETS

Un mestre vol ensenyar á restar á un de sos dexeptes, y li diu:

—Figúrat que tens en la ma 16 prunas. T' en menjas 9 y después 7. ¿Qué 't quedarà?

—Los pinyols.

En Pau presenta triomfant son fill á ses amichs:

—¡Ha guanyat un premi!—'ls hi diu—'l premi de la perserverancia.

—Be, home, be, 't felicito. ¿Y cóm ho ha lo-grat?

—¡Ha sigut durant tot l' any l' últim de la classe.

Escena de familia:

—Digas, papá—pregunta la Matilde al autor de sos dias—¿qué 'm donarás quan vullga casarme?

—Mira, 't donaré... 'l permís.

Un avaro assistex á un sermó en quin l' orador aconsella la práctica de la caritat y 'l deber d' auxiliar al próxim.

A la sortida de la iglesia, un conegut li pregunta quin efecte li ha causat la prédica:

—Excelent—contesta l' avaro;—tal ha sigut la elocuencia del orador, que are matex me venen ganas de posarme á demanar caritat.

Definició.

Diamant.—La última cosa que 's compra y la primera que 's ven.

K.

BOLVAS

Vaig jurar una vegada no escriurer may mes cap vers; pero al pensá en ta hermosura vaig trencar lo jurament.

Un criminal, ans no 'l matan, sempre trova qui 'l defensa; jo no ho so, y m' estás matant, y ningú 's dol de ma pena.

Es amor dolsa armonía que captiva la nostr' ánima, y es punyal de fina fulla que al bell mitj del cor se 'ns clava.

Al escriure esta quarteta volent parlar de ta honra, me l' ha embrutada un borró, y el punt he llensat la ploma.

SWAB.

GACETILLA.

Lo dia 3 de Abril prop-passat, tin-gueren lloch en nostra Societat las votacions pera la elecció dels individuos que devian desempe-nyar los cárrechs de Vice-President é Inten-dent de la Junta Directiva, vacants per dimissió dels que desde primer d' any estavan en pos-sessió d' aquells.

Quedaren elegits nostres amichs D. Joan Es-pigulé y D. Marti Parés.

En lo sorteig d' accions emitidas per nostra Societat, que segons acort de Junta tingué lloch l' últim dissapte del mes de Mars, sortiren premiadas las 50 següents:

Desde 'l número 181 al 190 inclussius.—341 á 350.—371 á 380.—501 á 510.—901 á 910.

En la nit del 3, primer dia de firas, la Corporació Coral de nostra Societat, junt ab una nutrida orquesta, sortirà á donar serenatas en las principals plassas y llochs més céntrichs de la Ciutat.

No hi ha dupte que aquest acte espontáneo de nostre Coro contribuirá al major lluhiment y animació de las firas.

Com ja haurán vist nostres llegi-dors, aquest any forma part del programa del Concert qu' en la nit del dia 4 se dona en nostra Societat, la magnífica y difícil pessa coral á veus solas, del immortal Clavé, *Los Xiquets de Valls*, de molts anys á aquesta part no cantada per nostre Coro.

En los aparadors de la acreditada casa «Matas Hermanos», carrer de Besalú, hem vist exposat un preciós quadro al oli, de gran tamany, obra de nostre estimat amich y colabo-rador Pepito Palahi.

Profáns nosaltres en l' art pictórich, no hem de fer crítica alguna del treball de nostre jove amich, mes si dirém que contats son los pintors que, á la seva edad, han produhit obras com las que surten del pinzell de Palahi.

Rebi nostra més entussiasta enhorabona, que es franca y sencera, y continuhi avant en lo camí emprés, que á bon segur li está reservat un lloch distingit en lo difícil art de la pintura á aquell que en sa juvenesa dona tan patents provas de son talent, inspiració y gust artistich.

Ha visitat nostra Redacció 'l pri-mer número de *La Propiedad*, revista juridich-administrativa dirigida per D. Joan Sorribas y Zaidin, abogad y propietari.

Es utilíssima pera los propietaris, ja qu' en ella se tractan ab sá criteri qüestions que avuy son de capital interés.

Se publica los días 10 y 24 de cada mes, y sas oficinas están instaladas en lo carrer del Dor-mitori de San Francesch, núm. 3, Barcelona, essent lo preu de suscripció 3 pesetas semestre.